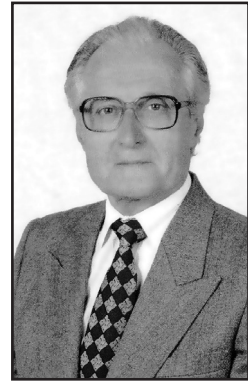

In memoriam dr. Krutsay Miklós (1930–2023)

Szomorú szívvel közöljük dr. Krutsay Miklós utolsó munkáját. A „Séta Szombathely belvárosában” cikk szerkesztőségi feldolgozását végeztük, amikor megkaptuk a döbbenetes hírt, hogy Miklós 2023. december 25-én váratlanul elhunyt. Tudtuk, hogy súlyos beteg, hiszen megírta nekünk, de azt is írta, hogy még tervei vannak, több munkáját befejezni és közlésre elküldeni szándékozik.

2008 óta folyóiratunk majd minden számában közöltük egy vagy több munkáját. Ezek részben szakmai cikkek voltak a kalcium anyagcsere különböző vonatkozásairól, részben imponáló szakértelemmel feldolgozott tanulmányok művészeti rovatumokban városokról, templomokról, egyházi és egyéb műemlékekről.

Amikor Budapesten járt, többször felkereste szerkesztőségünket. Nagyon kedves, szimpatikus, nagy tudású, széles látókörű, ugyanakkor udvarias, szerény embernek ismertük meg, akivel nem volt nehéz barátságot kötni.

Krutsay Miklós 1930-ban született Szegeden polgári családban. Iskoláit Kaposváron, majd a Pécsi Orvostudományi Egyetemen végezte, ahol 1954-ben „summa cum laude” minősítéssel kapta meg diplomáját. „Osztályidegen” besorolása miatt egyetemi évei alatt, és még sok évvel utána is rendkívül nehéz körülmények között élt. Sok nehézséggel, méltánytalansággal kellett megküzdenie. Pályakezdő évei nagyon küzdelmesek voltak. Először a nagykanizsai, majd a szekszárdi kórház patológiai osztályán sikerült elhelyezkednie. Nagykanizsán beindította a szövettani vizsgálatokat. 1958–1972-ig a keszthelyi kórház patológiai osztályát vezette. Itt igen nehéz körülmények fogadták. A boncterem egy pincében volt, ahova a vizet vödörben kellett le- és felhordani. A boncasztal bádoggal borított rozoga faasztal volt. Az igazgató támogatásával évek alatt mindezeket sikerült javítania.

1972-ben felkéréses pályázat után kinevezték az újonnan épült ajkai Magyar Imre kórház patológiai osztályvezető főorvosának. 2004-ben nyugdíjazták,

de visszahívták, szakmai munkáját haláláig folytatta.

Igen széleskörű és imponálón nagy mennyiségű tudományos munkát végzett. Patológiai Technika és Szövettani Technika című könyveit a Medicina Kiadó jelentette meg. 375 tudományos, szakmai tanulmányát magyar és külföldi folyóiratok közölték, közöttük az Osteologiai Közlemények.

Kiemelkedő kulturális tevékenységet végzett. Róma szakértőjévé vált. „Római templomok, püspökök, szerzetesek” c. monográfiája 2009-ben jelent meg. 53 művészeti-kulturális cikket publikált, ebből többet a mi folyóiratunkban. Érdeklődési köre rendkívül gazdag, szerteágazó volt. Magas szinten foglalkozott restaurálással, (fa, porcelán, üveg) orgonált, furulyázott, fényképezett. Munkáit általában saját felvételei dokumentálják.

Munkája elismeréseként 13 emlékérmét, díjat kapott. Közöttük a Magyar Patológusok Társasága Romhányi György emlékérmét, az Egészségügyi Minisztérium Batthyányi-Strattmann díját és a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetését.

Egy ötletszerűen végzett laborvizsgálat, majd ezt követően egy gyors hasi CT nagyon rossz eredményt mutatott. Természetesen ismerte ennek kimenetelét. Kedves feleségétől tudjuk, hogy a leletet látva elmondta: hosszú, nagyon szép, kényelmes, gazdag élete volt, mindig azt csinálhatta, amit szeretett, és nagyon sajnál itt hagyni mindent. Érdemes elgondolkodni azon, hogy a patológusról, aki a munkáját mindig a háttérben végzi, vajon mindenki tudja-e, hogy fő tevékenysége a szövettani vizsgálat, és nem mindegy az, hogy ahhoz milyen szakértelemmel rendelkezik?

Drága Miklós! Nyugodj békében. Emlékedet megőrizzük.

A Szerkesztőség nevében:

Forgács Sándor dr.